

Ranst, Do van
Morgen is hij weg

© 2007, Do van Ranst en Davidsfonds Uitgeverij NV
Blijde-Inkomststraat 79-81, 3000 Leuven
Illustraties: Harmen van Straaten
Vormgeving cover: Peer De Maeyer
Vormgeving binnenwerk: Peer De Maeyer
D/2007/2952/2
ISBN 978 90 5908 211 3
NUR 283
Trefwoorden: echtscheiding

Dit boek kwam tot stand met de steun van het Vlaams Fonds voor de Letteren

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

In het wit van mama's ogen lijken dunne, bloedrode takjes te zitten. Net een kronkelig wandelweggetje op een van papa's stafkaarten, denkt Lena.

Mama's ogen zijn wel vaker zo bloeddoorlopen. Het is net of ze vanochtend ook meer rimpels heeft dan andere dagen en haar ogen lijken dieper te zitten.

Papa geeuwt de hele tijd. Je kunt zijn stoppels horen als hij de slaap van zijn wangen en kin probeert te wrijven.

Eigen schuld. Hadden ze maar niet zo lang op moeten blijven om ruzie te maken, denkt Lena. Die stomme, stomme, stomme ruzies, elke keer weer!

Lena is het goed zat. Het lawaai van die twee dat door de plankenvloer tot in haar kamer hoorbaar is. De woorden die hard als keien en scherp als spijkers zijn, maar die ze bijna nooit écht verstaat, alsof het hout van de vloer Lena's oren voor zulke woorden wil beschermen. Alleen als ze zich heel goed concentreert, met haar ogen dichtgeknepen en haar handen op haar oren tegen het geraas op straat, kan Lena af en toe een woord verstaan.

'Egoïst.'

'Lafaard.'

'Dwaas.'

Het zijn woorden uit mama's mond.

Lena hoort papa nooit terugroepen. Papa is een stille.

Altijd. Soms zegt hij een halve dag geen woord. Soms langer.

Als je geluid maakt, schrikken de vogels op, zegt hij.

Nu zijn ze allebei stil. Ze zitten aan de tafel die Lena, zoals elke zaterdag, samen met Stef gedekt heeft.

Zelfs als mama stil is, beweegt ze. Ze kan nooit eens gewoon niks doen. Ze krabt aan haar oor en aan haar neus, alsof er de hele tijd een plagerig beestje heen en weer springt.

Mama's ogen schieten voor een seconde naar Lena, dan naar Stef en dan naar papa. Dan weer naar Lena, naar Stef en naar papa. Lena krijgt er de kriebels van.

Uiteindelijk houden mama's ogen halt bij die van papa.

Papa knikt. Alsof hij met iets akkoord gaat wat hij met mama in stilte heeft afgesproken. Papa gaat bijna altijd akkoord. Dat spaart hem een hoop woorden.

Mama trekt de ceintuur van haar badjas wat strakker en legt haar handen met opengespreide vingers voor zich op tafel.

'Jullie hebben ons gisteren...' Ze aarzelt en kijkt weer even naar papa. Hij knikt nog een keer.

'Ruzie horen maken', zegt ze. En dan tuurt ze strak door het raam, om naar niemand te hoeven kijken.

Lena zit overdreven te knikken in de hoop dat ze er mama's ogen mee vangt. Maar het lukt niet.

'Ik heb geen oog dichtgedaan', zegt Lena. Ze probeert zo boos mogelijk te klinken. Nu mag het.

'Sorry,' zegt mama, 'ik wist niet dat we zo hard...' Weer houdt ze op. Nu kijkt ze wel naar Lena. 'Dan heb je alles gehoord?' vraagt ze.

Lena haalt haar schouders op. *Egoïst*, denkt ze. Maar ze zegt het niet. *Lafaard. Dwaas.*

'Mama, ik vind het rot dat jullie ruzie maken!'

Stef legt voetbalplaatjes op hoopjes, maar hij voelt Lena's ogen in zijn nek prikken. Hij kijkt op. 'Ik ook', zegt hij. Lena aait zijn rug. Hij verlegt een plaatje.

'We zullen niet langer ruzie maken', zegt papa ineens.

Lena schrikt ervan. Niet van wat hij zegt, maar van zijn stem. Alsof ze die al heel lang niet meer heeft gehoord.

'Ik ga een poosje weg.' Hij fluistert, want hij heeft de schrik in hun ogen gezien.

Niemand zegt iets. Mama niet, Stef niet, Lena niet. Een paar tuinen verderop hoort ze een grasmaaier starten. Een hinderlijk geluid waar Lena nu blij om is.

Stef is de eerste die reageert. 'Hoe lang?' vraagt hij.

Papa haalt zijn schouders op.

Mama kijkt naar zijn mond. 'Morgen is hij weg', zegt ze in zijn plaats.

Typisch mama, denkt Lena. En het is niet eens een antwoord op de vraag.